

hidtil gjældende Regler", at det skal afgjøres efter de bestaaende Normer, Love, Reglementer, Praxis osv., hvor vidt en Udgift har Karakter af løbende eller ikke. For saa vidt som disse Normer saa tillige normere Størrelsen, ja saa har man ikke Brug for videre; men for saa vidt som det ikke er Tilfældet, for saa vidt der er Spillerum, idet Størrelsen det ene Aar gaar op, det andet ned, saa er det, at Grændsen er sat paa Finantslovforslaget; den Sum, som der er opført, maa ikke overstrides. Og jeg tror, det er den eneste mulige og naturlige Maade at opfatte Sagen paa. Det er jo bekendt, at man fra anden Side har søgt at gjøre den Forstaaelse gjældende, at det er de løbende Udgifter efter forrige Aars Finantslov. Jeg skal tage et Par Exempler fra den private Bedrift: Det ene Aar behøver en Mand Anstæffelsen af en Vogn, det andet Aar f. Ex. af en Hest ved en Landeieendom. Hvad skulde det saa nytte, om man sagde til Manden, der havde faaet Vognen i Fjor: Ja, Hesten kan De ikke faae, men De kan faae en Vogn til, ligesom De fik i Fjor! Jeg tror virkelig, at denne Mand vilde sige: Ja, det er kun at spille begge Dele, thi Vognen kan jeg ikke bruge, naar jeg ikke faar Hesten, og at faae en Vogn til, det er saamænd det bare Pengepild! Paa samme Maade, naar man tænker sig, at et Hus skal repareres udvortes og en Lade indvortes. Forrige Aar fik Manden Huset repareret f. Ex. udvortes, og næste Aar skal Manden til Laden indvortes. Hvad nu? Saa kommer man og siger til ham: Ja, De kan ikke faae en ny Reparation, men De kan faae Lov til at gjøre den gamle om igjen. Det er jo i Virkeligheden et Bevis paa, at i den private Bedrift kan man ikke saaledes leve paa tidligere Aars Bevillinger og Udgifter, og endnu mindre kan der være Spørgsmaal om, at Staten i Henseende til sine mange store, omfattende Bedrifter paa nogen Maade kan leve paa forrige Aars Finantslov. Nei, det er jo ogsaa givet, at hvis man vilde følge denne Forstaaelse, hvis man vilde sige, at det er efter forrige Aars Finantslov, der skal regjeres, saa vilde vi have en Tilstand, mine Herrer, som det dog er rigtigt at gjøre sig klart, hvad den vil sige. Saa have vi for eet Aar vedtaget en Finantslov, saa er Tiden udløben, og vi have ikke faaet nogen ny. Hvad saa? Saa fordrer man af os: I skulle gaa med til den hidtil brugelige midlertidige Finantslov, der gaar ud paa — saaledes for saa vi den, og det er fuldstændig uberettiget at nære fjerneste Tvivl derom — at vi skulle vedblive at leve paa den gamle Fi-

nantslov, indtil vi kunne enes om en ny! Er dette ikke i Virkeligheden, at vi have et Normalbudget? Finantsloven for det enkelte Aar er bindende Norm, som vi ikke kunne komme bort fra, uden at vi fra alle Sider ere enige derom! Det er dog en Tilstand, der i den Grad er i Strid med Grundloven og med den sunde Fornuft, at jeg ikke paa nogen Maade vil være med til at anerkjende dens Gyldighed i nogen Henseende. Vi maatte jo være i allerhøjeste Grad angstelige for nogensinde at vedtage en Finantslov for et enkelt Aar, thi vi vidste da: Nu have vi bundet os for al Fremtid, vi slippe aldrig mere fra den Finantslov og aldrig fra de Indrømmelser, vi have gjort, for saa vidt man ikke bliver enig om en anden. Jeg siger, at det er en saa fuldstændig Kuldstastelse af hele den grundlovmæssige Ordning og en fuldstændig Indførelse af det enkelte Aars Finantslov som et bindende Normalbudget, at jeg aldrig nogensinde kan tro, at en saadan Forstaaelse af Grundloven paa nogen Maade kan vinde Flertal for sig. Saa siger man mod den Opfattelse, vi have fremsat: Ja, det kan ikke gaa an, at man forlanger af et af Thingene, at det skal anerkjende den i Finantslovforslaget opførte Størrelse som bindende Norm, naar det maatte selv har erkjendt eller udtalt, at det ikke kan anse denne Størrelse som bindende. Ja, mine Herrer, her kommer det; man kan altid kritisere, men Spørgsmaalet er at gjøre det bedre, og navnlig at gjøre det bedre under en Situation, hvor den normale Ordning ikke er til Stede. Det er umuligt, naar Finantsaaret er udløbet, at regjere efter det forrige Aars Finantslov, hvad skal man saa foretage? Ja, vil man sige, man skal regjere efter Finantslovforslaget, men saaledes at ikke noget enkelt af Thingene skal gaa ind paa Udgifter, som det ikke har erkjendt for rigtige, eller hvis Størrelse det i alt Fald ikke har anerkjendt. Saa skulde det altsaa være det, at man skulde holde sig til Finantslovforslaget, dog med Undtagelse af de Bevillinger, der vare nægtede eller nedsatte af et af Thingene. Ja, jeg vil spørge ærede Medlemmer, om Nogen kan tro at kunne forsvare at gaa med til en saadan Opfattelse. Gif vi ind paa den i Dag, vilde jeg ikke svare for, at ikke den halve Finantslov var nægtet i Morgen i det andet Thing. Efter den Erfaring, vi have i vor politiske Historie, er altsaa denne Udvei fuldstændig umulig efter min Opfattelse. Hvad Andet er der saa tilbage end at sige: Naar vi ikke kunne naae til at faae en Finantslov, som er det, vi egentlig skulle have, saa er der ingen anden Udvei, naar man vil tilfredsstille de Krav, som